

evangelisk christelige Psalmebog ikke er noget særdeles vellykket Arbejde, og der er megen Formodning for, at den i de Menigheder, hvori den efter 50 Aars Forløb og efter Alt, hvad der er gjort for den, maa have den almindelige Mening bestemt mod sig, og det vilde være ubehøvet, om en ganske simpel Pluralitet skulde endnu være berettiget til at fortrænge den hidtil gjældende Psalmebog, som paa mange Steder er den Kingofte, og det paa en Tid, hvor der iøvrigt kan ventes at forestaae saadanne Reformer i Kirken, at et saadant Fortrin for den evangelisk christelige Psalmebog ikke længer vil komme til Anvendelse. Dette anseer jeg for den vigtigste og meest praktiske Side af Forslaget, at den evangelisk christelige Psalmebog ikke kan for Fremtiden fortrænge en Psalmebog, som Menigheden hidtil har brugt, med mindre der skulde reise sig et saa stort Stemmenantal, som Forslagsstilleren har andraget paa, hvilket vist paa de Steder, hvor den ældre Psalmebog har vedligeholdt sig, ikke lader sig gjøre. Under de forhenberørte Forhandlinger i Viborg udtalte Biskop Allegaard, at der i hans Stift var i det mindste en Fjerdedeel af Menigheden, og han vilde troe en Trediedeel, hvor man endnu brugte den Kingofte Psalmebog. Forsaavidt Forslaget ogsaa vilde medføre, at man paa de Steder, hvor den evangelisk christelige Psalmebog er indført, kunde med en stor Stemmesleerhed fortrænge den ved en anden, saa er det vel noget, der kunde have flere Betænklichkeiten ved sig; men disse ville i Virkeligheden ikke have meget at betyde; thi jeg troer ikke, at en saadan Pluralitet ($\frac{1}{2}$) vil kunne tænkes uden paa saadanne Steder, hvor kun for saa Aar siden den evangelisk christelige Psalmebog er bleven indført ved simpel Pluralitet, og mod en stor Deel af Menighedens Duffer, saa at der her ikke er nogen større Fare for, at et Mindretal skulde komme til at lide ved Fleertallets Billie, end der absolut maa være i alle Tilfælde; thi, hvad Frihed der end i det Virkelige vil blive indrømmet, saa vil det vist ikke gaae an, at der i een og samme Kirke synges efter flere forskellige Psalmebøger, idetmindste ikke vilkaarligt, men det maa enten ved et Regjeringsbud eller ogsaa ved en vis Stemmesleerhed af Menigheden være at afgjøre, hvilke Psalmer der skulle bruges. Efter det Foranførte antager jeg det for særdeles ønskeligt og i sig selv vel begrundet, at naar — saaledes som Sagen nu betragtes, og det baade i Menighederne og ogsaa hos dem, som meest egne sig til at bedømme Sagen, og navnlig af oplyste Christne, der iøvrigt have meget forskellige Meininger — at den evangelisk christelige Psalmebog for Fremtiden ikke faaer det Fortrin fremfor de øvrige i Landets Kirker vedtagne Psalmebøger, at de da skulde kunne ved simpel Pluralitet fortrænge de gamle, og at man ikke ved nogen nok saa stor Pluralitet kunde faae dem bort igjen der, hvor de engang ere blevene indførte. Med Hensyn til de Tvivlsgrunde, som den høitærede Kultusminister ansøgte, skal jeg, i Forbindelse med hvad den ærede Forslagsstiller allerede har fremsat, blot bemærke, at Spørgsmaalet, om hvem der er stemmeberettiget, er allerede afgjort i den Bestemmelse, der er udkommen angaaende den evangelisk christelige Psalmebogs Indførelse; der er sagt, at det skal være Stemmesleerhed af Huusfædrene, saaledes som til Ex. i Cancelliebrevet af 31te December 1802 er bestemt. Nu kan der vistnok være Spørgsmaal, om Udtrykket er saa betegnende, om der ikke kan være Tvivl om, hvem der under indbefattes, men, ligesom jeg troer, at man gjør bedst i at blive ved de Udtryk, som i en lang Række af Aar have været gjældende — og saavidt mig bekendt ikke have givet Anledning til Forviklinger — saaledes vil det i alt Fald høre til Enkelthederne, som jo ved Sagens nærmere Behandling vil komme til Overveelse. Det kan blandt Andet være Spørgsmaal, om man ikke hellere burde blive ved Udtrykket „Huusfædre“ end bruge Udtrykket „Familiæfædre“, der maaskee ikke er ganske eensbetydende, men hvilket, som sagt, hører til det Specielle. Forsaavidt det er bemærket, at der ved kunde opstaae Forskjelligheder mellem Menighederne, saa er det allerede i de hidtilværende Tilstande Tilfælde, at der er forskellige Psalmebøger i de forskellige Menigheder, hvilket jeg heller ikke troer, er synderlig skadeligt. Jeg troer heller ikke, at der med Hensyn til Psalmebøgerne selv kan blive Spørgsmaal om dogmatiske Forskjelligheder; man har vel klaget over, at den evangelisk christelige Psalmebog